

Vurnikova šola; Prerez pravoslavne cerkve

Horatius, Pomenki, I, 9:

Vsiljivi zaplečnik

Prevel Anton Sovrè

Šel sem, ni dolgo tegá, v neko snov zatopljen skozi mesto,
 novo satiro snujoč, ko navadno, ne vem že več, káko.
 Kar ti prisôpe možak, domala neznan mi, bi rekel,
 stisne mi rôko pa: »Zdravo! Kakó kaj, prijatelj moj dragi?«
 »Hvala, dosihmal še koli. Pa tebi? Izvrstno, kot vidim.«
 Mož — za meno! »Tàk pa srečno,« pretrgam. Kaj misliš, da čuje?
 »Viš ga,« počnè, »mar me res ne poznaš? Saj sem vendar slovstvénik!«
 »Vem in hudó te čislám,« se mu zlažem, med tem pa oprezam,
 pametno misel iščoč, kakó bi se izmuznil brbljavcu.
 Zdaj ti pospešim korak zdaj spet obstanem pa šepnem
 slugi sam Bog vedi kaj na uhó, da polzí po bedrésih
 doli do gležnjev mi pot. »Ej, blagor si tebi, Boláne,
 srhki resína,« vzdihnem molčé, ko česníki vse križem
 raglja drdrá, ko mi ulice hvali, pomníke po mestu.
 Jaz pa ne črne ne bele. »Izvil bi se rad mi, že vidim:
 nič ne; še Bog, da te imam: pospremim te, kamor že bodi.«
 »Kaj bi okrog po ovinkih? K bolniku grem, ki ti je tujec,
 onkraj vodé in še dalje, že tik ob cesarskih vrtovih.«
 »V nógah sem dober in časa dovolj: do hiše te spremim.«
 Uha zdaj klavrno vdan poklápim kot osel čeméren,
 kadar se ulekne mu križ pod butaro, hrbtu pretežko.
 On pa pričnè: »Če se dobro poznam, ne boš si utrpel,
 v čislih da ne bi imel bolj mene ko Vario-Viske.

Kje ga dobiš, da hitreje bi tekel mu verz iz peresa?
Kdo ima v plesu gibkėjši korak? In kadar zapojem!
Opera kar zeleni —« Šele tu ga utegnem prestriči:
»Mater in žlahto imaš: ne pretezaj se, zanje se čuvaj!«
»Sam sem, že vse sem pokopal.« »O, blagor jim,« viknem na tihem,
»zdaj je pa vrsta na meni: kar suni! Že grabi za vrat me
mrka oblast, kot odkrila mi mladcu je vešča sabinska:
Fanta ne bo pokončal ne strup ne sovražno orožje,
zbadanje v križcih nikar, ne hromotni protin in ne kašelj;
hujši mu konec preti: žlobudrač mu bo upihnil življenje;
brbre se čuvaj, če hoče si prav, ko doraste moževi.«

Prišla sva v sodni okraj, ko je pravkar deveto odbilo.
Mož je imel obsorėj termin na civilnem oddelku:
moral je priti, če ne, bi utegnil mu boben zapeti.
»Stopi z menoj,« me povabi, »pomagal mi boš kot prijatelj.«
»Vraga, krtíce imam, ne prebóm ti minute na mestu,
pravnik pa tudi nikák. In mudi se mi, lej ga, saj vidiš.«
»Kaj bi napravil?« ugiblje, »naj tebe pustim ali nárok?«
»Mene, če imaš kaj srca!« »Hm, hm... Ne,« se odloči in krene;
jaz pa pohlevno za njim, češ, kaj se bom z vetrom pretopal.

»Kaj pa Maecenas, kako sta si kaj?« me iznova navrta.
»Mož je izbirčen,« namignem, »ni sleherni vseč mu, ti pravim.«
»Tič si pa res, da si utegnil se usesti mu v gorki zapeček.
Vendar bi jaz pospešnik ti bil vnet, ki bi rad ti prilagal:
treba samó, da me uvedeš, že davno bi vse izpodjedel —
božje me udari, če ne!« »O, ni vse, kot ti si razlagaš.
Nimaš je hiše bolj 'snažne' in hujše nasprotnice spletkam.
Tam mi ne škodi, če ima kdo v žepu kaj več ali v glavi:
prostor vsakómur je svoj.« »Čudovite reči pripovedaš:
skoraj verjeti ne morem.« »In vendar je taka.« »Resnično,
zdaj pa še huje gorim po njegovem poznanstvu.« »Korajžo!
Mož, kakor si, boš uspél: mehák je: kot vosek ga ugneteš:
to je baš vzrok, da izpočetka ne dá rad človeku do sebe.«
»Nič se ne boj, iznajdljiv sem: najprvo podkupim družino:
danes mi odreče, no dobro: pa jutri; ne odneham za nič ne:
vjamem trenutek, ga srečam, prežeč na vogalu, pa hajd ž njim.
Truda je treba: brez znoja ne prideš nikamor v življenju.«

V tem ko razpreda načrt, jo primaha Aristius Fuskus,
dober prijatelj sicér: tudi njega pozna. Postojimo:
»Kam in odkod?« povprašuje: jaz tudi, med tem pa ga dregam,
ščipljem v brezcutni lakèt, mu mežikam in kimam in migam,
naj me otmè. Hudomušni brkač se reži licemersko,
v meni pa kuha se žolč. »Kaj mi nisi pred včerašnjim rekel,
češ, da bi rad se z menoj o néčem na samem pomenil?«
»Nisem pozabil, o ne; ali danes na žalost ne utegnem:
židovski praznik, sobota, povrh pa še mesec mladi se:
nočem jim skruniti dneva.« »Eh, briga me praznik!« »Pa mene!
Nisem nevernik ko ti: pač sodim med čredo. Pa jutri!
Nič ne zameri! Adijo!« Gorjé, da je moral mi vziti
črni ta dan! Odvihrál je hinavec, a mene je pustil
rablju pod nožem. — Le-tu nama pride tožitelj naproti:
»Kod se potepaš, mrcina?« zarjôve, »z menoj na sodnijo!«
Vrišč in prepír: od vsepovsod vre radovedno zijálo.
Bliskoma utonem v krdelu. Tako me je rešil Apollon.